

WW

wegwijzer

Driemaandelijks tijdschrift

37de jaargang

www.hetgoedeboek.be/w/wegwijzer

Onderweg ...
in goed
gezelschap

Vakantie in zicht

Marieke Rommel

**Wanneer ik zo'n
 voorproefje
 van Gods
 aanwezigheid
 mag ervaren,
 dan verlangt
 elke vezel in
 mezelf naar mijn
 eindbestemming.**

Wanneer mensen op vakantie gaan, dan heeft iedereen wel een eigen invulling van wat 'er echt uit zijn' precies is.

Zo vind ik het leuk om in een sport- en outdoorwinkel de tenten te bekijken: ze zien er tegenwoordig comfortabel, compact en erg efficiënt uit – dat zijn zowat de criteria die ik stel aan de meeste producten. Maar ik moet mezelf tot de orde roepen en eerlijk toegeven dat ze, zolang ze niet voorzien zijn van stromend water en elektriciteit, helaas niets voor mij zijn. Niet dat het daarom

een all-in sterrenhotel moet zijn, nee hoor. Veel vrouwen vinden het heerlijk tijdens de vakantie niet te hoeven koken, terwijl ik de zuiderse marktjes net een inspiratiebron vind om zelf te kokerellen. De hotelkeuken gaat me snel vervelen. Elke vakantieganger heeft zo zijn - en haar - wensen. 'Er echt uit zijn' valt dus breed te interpreteren. Het betekent wel dat we behoefte hebben om met

de dagelijkse routine te breken. Het dagelijkse werkritme geeft ons niet de rust, voldoening, (ont)spanning die we nodig hebben.

Er is ook een probleem met dat 'nodig hebben'. De een heeft het al vaker nodig dan de ander. Het is ook zo dat een mens erg beïnvloed wordt door de sociale omgeving: verwachtingspatronen kunnen van de ene generatie op de andere sterk verschillen. Met 'vroeger' vergelijken gaat niet. Vanaf de jaren 80 was het bij ons eerder courant om verder te studeren, maar veel

veertigers hebben ouders die geen diploma van hoger onderwijs hebben. Skireizen zijn tegenwoordig niet meer uitzonderlijk, terwijl ze voor onze ouders een onbereikbare luxe waren. Luxe went. Dus wat moeten we nog meer uitvinden om 'er uit te zijn'? Ach ja, de ruimtereizen: maar hoe lang kan die miljardair daar weer op teren tot hij er weer 'eens uit' wil zijn? Misschien is Verweggistan niet de plaats waar we zullen vinden wat we zoeken.

Mijn punt is: waar gaat het echt om? Waar zijn we zo hevig naar op zoek? Wat is het dat ons hart ontbreekt? Ik ervaar geregeld een moment dat ik kan zeggen: ok, dit is het. Meer heb ik niet nodig. Haast altijd ben ik dan in de Bijbel aan het lezen. Soms zit ik te luisteren naar een Bijbeluitleg. Soms is het iemand die naar God wijst. Wanneer ik oog in oog sta met één van de ontelbare aspecten van Gods wijsheid en liefde, dan mag er met mij gebeuren wat er wil: meer heb ik niet nodig. Dat is alles wat mijn ziel zoekt.

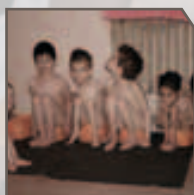
Natuurlijk is vakantie heerlijk. Ik ben persoonlijk dol op reizen. Ik vind het een voorrecht en luxe om even extra aandacht te besteden aan mijn gezin, om iets nieuws te ontdekken, of gewoon eens andere dingen te doen dan wat we dagelijks doen. Maar de ultieme rust, mijn ultieme bestemming, ligt elders. Wanneer ik zo'n voorproefje van Gods aanwezigheid mag ervaren, dan verlangt elke vezel in mezelf naar mijn eindbestemming, en dat terwijl het me hier eigenlijk in menselijk opzicht - God zij dank! - aan niets ontbreekt.

Ik wens jou, Wegwijzerlezer, een vakantie in goed gezelschap, een verblijf voorzien van alle comfort en een waaier aan faciliteiten (waaronder zielenrust en gemoedsverwarming), een keuken die in alle honger en dorst voorziet, interessante excursies en een kamer met uitzicht op een prachtige eindbestemming.

Bulgaria, here I come

Yvan Thomas

In 2009 startten we binnen onze organisatie voor personen met een beperking een project in Rouse, een stadje in het noorden van Bulgarije, gescheiden van Roemenië door de Blauwe Donau. 'Zwarte Donau' zou een betere benaming zijn, vind ik.

De internationale samenwerking met Bulgarije is gestart naar aanleiding van de BBC-reportage 'Bulgaria's Abandoned Children', een onthutsende documentaire over een opvanghuis voor verstoten kinderen in het

Bulgaarse dorpje Mogilino. Deze aangrijpende documentaire geeft een weinig fraai beeld van de instellingen voor mentaal en fysiek gehandicapte kinderen in Bulgarije.

Via het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap kwamen we in contact met vzw Help The Children. Help The Children is een vzw die o.a. door Chris Dusauchoit is opgericht naar aanleiding van de BBC-reportage. Later nam onze vzw contact op met een technische school van Ieper, omdat er dringend werken moesten gebeuren aan de infrastructuur van de organisatie RAPID, die kinderen en jongvolwassenen met een mentale beperking opvangt in Rouse.

De aangrijpende BBC-reportage 'Bulgaria's Abandoned Children', een onthutsende documentaire over een opvanghuis voor verstoten kinderen in het Bulgaarse dorpje Mogilino zette ons in beweging om ons in te zetten voor vorming en het bouwen aan een betere infrastructuur in Rouse.

In april 2010 trokken mijn collega Delphine en ikzelf naar Rouse om er enerzijds vorming te geven aan het team van dit tehuis, contacten te maken met het plaatselijke bestuur, maar ook te helpen bij de aankoop van materiaal en de opvolging van de werken door de technische school. Voordien had ik Delphine nog verteld dat mijn reizen meestal niet rimpelloos verliepen. Er overkomt mij bijna altijd iets wanneer ik op reis ga. Dit keer leek het anders te lopen. We konden volledig onze planning afwerken in Rouse, er waren geen problemen met het vliegtuig, noch met de auto ... kortom: deze werkreis beloofde over de hele lijn een uitzondering te vormen.

Op vrijdagavond zouden we weer thuis zijn, zouden mijn vrouw en ik onze 28ste huwelijksverjaardag vieren en keken we uit naar een weekendje Brussel. Het kon niet meer stuk. Dat dacht ik toch.

Tot ik de dag voor onze terugkeer van op het werk een sms kreeg van één van mijn coaches: "Door vulkaanuitbarsting in IJsland, zullen de vlieghavens sluiten. Wat zullen jullie doen?" Van een vulkaanuitbarsting in IJsland hadden we nog helemaal niets gehoord in Bulgarije. En wat had IJsland trouwens te maken met Bulgarije? We klasseerden dit bericht als een mop en ik stuurde een sms terug: "Stort nog 3000 euro op de rekening, wij blijven twee weken langer." Meteen volgde een berichtje: "Meen je dit?" Intussen had ik ook een uitvoerig berichtje gekregen van mijn vrouw en begrepen dat dit alles behalve een mop was. De luchthaven van Sofia was wel degelijk gesloten door de stofwolk van een zekere vulkaan Eyjafjallajökull, in IJsland.

En zo strandde ik met een vrouw die qua leeftijd mijn dochter had kunnen zijn in Sofia. Toen onze huurwagen afgeleverd was, moesten we een hotel zoeken, zodat we ons 's morgens vroeg weer konden aanmelden op de luchthaven. Die avond vierde ik voor de eerste keer in 28 jaar mijn huwelijksverjaardag in een restaurant in Bulgarije, met een andere vrouw. Toen de kelner een teken gaf dat we hem moesten volgen en een foto van ons wilde nemen in een romantisch hoekje van het restaurant dicht bij elkaar, maakte ik hem duidelijk dat dit wel mijn huwelijksverjaardag was, maar niet mijn vrouw. Hij krabde bedenkelijk op zijn kruin, tot hij hoorde hoe de vork in de steel zat.

Heel vroeg op zaterdagochtend stonden we al aan te schuiven aan de balie van de luchthaven. Tevergeefs, want van naar huis vliegen was er geen sprake. Ook de volgende dag niet. Dit begon ons op de heupen te werken, en we besloten een andere oplossing te zoeken. Een wagen huren en de 2400 km terug rijden naar België zat er niet in. Alle auto's waren verhuurd. En toen hoorden wij dat een busbedrijf in Sofia speciaal reizen had georganiseerd voor een prijs van 100 euro per persoon.

De luchthaven van Sofia was gesloten door de stofwolk van een zekere vulkaan Eyjafjallajökull, in IJsland.

Foto: Ragnar Th. Sigurdsson

Gezien een verblijf in Sofia ons heel wat duiten kostte aan hotel, eten, vervoer ... was de keuze vlug gemaakt. Daarbij zouden we, volgens hun zeggen, in een goeie 24 uur in Parijs staan. Het leek ons een mooie oplossing.

Zodra de bus vol was, zou hij vertrekken. Maar de bus leek maar niet te vullen. Ongeveer twee uur later werd toch het startsein gegeven. We waren met amper 10 reizigers. Het beloofde een voorspoedige reis te worden, waarbij we ruimte zat hadden om 's nachts twee of meer zitplaatsen in te nemen, zodat we comfortabel konden slapen. Verkeerd gegokt. De bus reed naar een centrale standplaats in Sofia en bleef daar ook nog eventjes wachten: 8 uur. Tot de bus vol zat met Fransen, Bulgaren, Italianen, Japanners. De eindbestemming bleef Parijs, maar de rit ernaartoe kon volgens mij onmogelijk in 24 uur. En dit keer kreeg ik spijtig genoeg gelijk. We reden door Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië, Frankrijk ...

Telkens werden er reizigers afgezet in het centrum van steden: zo herinner ik me levendig Venetië, Milaan, Marseille (kan het nog zuidelijker?), Lyon. De bus (zonder toilet) reed telkens 4 uur aan één stuk door, met telkens een half uurtje pauze. Een reis van 45 uur. Stel je voor! En natuurlijk hadden we de pech dat de wegrestaurants op de ogenblikken van onze pauzes telkens gesloten waren, zodat we aangewezen werden op wat er aan eetbaars voorhanden was in de winkeltjes. Ik herinner me levendig dat ik om vier uur 's morgens een stuk perentaart verorberde. Of wat dacht je van een zak chips als avondeten met als dessert een reep chocolade?

Ons geluk kon niet op toen de ouders van Delphine ons lieten weten dat ze ons zouden ophalen in Parijs. Hun vraag of we nog iets wilden zien van Parijs werd enkel met een blik die boekdelen sprak beantwoord. Meer dan 45 uur hadden we aan 'sight seeing' gedaan. Hun vraag of we iets wilden eten, hoefden ze dan weer niet te herhalen. En uiteindelijk kwamen we na een reis van meer dan 49 uur terug thuis. Delphine opperde nog: "Ik wist niet dat je met dat 'iets tegenkomen' zoiets bedoelde." Dat het nog veel erger kon, heb ik enkele maanden later aan den lijve mogen ondervinden, maar daar hoor je nog wel van.

Ik heb in ieder geval voor de zoveelste keer mogen ondervinden dat een mensenleven, hoe goed alles ook georganiseerd is, een volledig andere wending kan krijgen. Eigenlijk houden wij daar veel te weinig

rekening mee. In dit geval speelde een vulkaanuitbarsting op IJsland ons parten. Wie had dat gedacht? Er had ook een vulkaanuitbarsting kunnen voorkomen terwijl we al in de lucht waren. Volgens kenners kon er dan wel sprake zijn geweest van een regelrechte ramp, omdat de vliegtuigen die stofwolk niet zouden overleefd hebben. En wij bijgevolg ook niet. En wat dan? Zijn we op dergelijke situaties voorbereid? Zit dit in onze planning? Of maken we er ons van af met: "We zullen wel zien."

Meer dan 30 jaar geleden heb ik wijselijk besloten om niet af te wachten, maar me voor te bereiden op de ergst mogelijke situatie. Jezus zei zo'n 2000 jaar geleden:

"Wie in Mij gelooft, heeft eeuwig leven." Een leven zonder einde. Een leven dat begint met een herstelde relatie met

de Schepper van hemel en aarde (en ook vulkanen). Een relatie waarvan ik nog geen minuut spijt heb, die tot stand komt door Jezus Christus op Zijn woord te nemen, Hem te geloven en toe te geven dat je die weg niet op eigen houtje kunt afleggen, maar Hem nodig hebt. Het is niet altijd de gemakkelijkste weg.. Maar zeker de moeite waard om de stap te wagen... Een heel avontuur, als je het mij vraagt.

Jezus zei:
"Wie in mij gelooft, heeft eeuwig leven."
Een leven zonder einde. Een leven dat begint met een herstelde relatie met

Voor het andere boek naar ...

het goede boek
 vzw uw boek- en muziekwinkel

Een enthousiast en luisterend team geeft je graag advies voor een geslaagde aankoop.

Brugge : Moerkerksesteenweg 56
 8310 Sint-Kruis (Luc en Anke Hoedt)
050 37 54 57
 brugge@hetgoedeboek.be
 Di. tot zat.: 10-12u. en 14-18u.
 Ma. gesloten.

Genk : Vennestraat 345
 3600 Genk (Bouke en Karin Middelbos)
089 30 58 86
 genk@hetgoedeboek.be
 Di. tot vrij.: 10-13 en 14-18u.
 Zat.: 10-17u.

Gent : Grotesteenweg-Noord 15
 9052 Zwijnaarde (Dirk De Baere en team)
09 220 17 02
 gent@hetgoedeboek.be
 Di. tot vrij.: 10-12 en 13.30-17.30u.
 Zat.: 13.30-17u.

Leuven : Tervuursesteenweg 192
 3001 Heverlee (Ger en Linda Smit)
016 25 93 83
 leuven@hetgoedeboek.be
 Di. tot vrij.: 10-12 en 13.30-17.30u.
 Zat.: 10-17u.

Kortrijk : Overleiestraat 16
 8500 Kortrijk (Annie Thermote)
056 35 78 99
 kortrijk@hetgoedeboek.be
 Ma. tot vrij.: 9.30-12 en 14-18u.
 Zat. 9.30-12 en 14-17u. Di. gesloten.

Verzending door heel Vlaanderen

Hét adres voor alles wat met de Bijbel te maken heeft. Breng eens een bezoekje aan één van onze vijf winkels.

web: www.hetgoedeboek.be

De reis die iedereen maakt

Kris Tavernier

tavibont@base.be

We zijn weer volop in de vakantieperiode aangekomen. Bij 'vakantie' hoort voor heel veel mensen ook 'met vakantie gaan', daarmee bedoelen we dan 'op reis gaan'. De verkoopcijfers van reisoperatoren bewijzen elk jaar opnieuw dat we graag op reis gaan, veel mensen zelfs meer dan één keer per jaar. Sommigen hebben het al gehad, voor anderen ligt het nog in het verschiet en nog weer anderen zitten er middenin.

Reisbestemmingen legio

Voor je op reis gaat moet je natuurlijk eerst je bestemming bepalen. Je kunt ook gewoon met de auto vertrekken zonder iets op voorhand te boeken, maar zelfs dan moet je min of meer een 'richting' kiezen. Indien het je bedoeling is in Frankrijk te komen, rijd je beter niet richting Nederland. De meeste mensen kiezen er echter voor om hun reisbestemming op voorhand vast te leggen.

Sommigen houden van wat luxe en boeken een hotel, anderen houden het liever avontuurlijk en boeken een camping en weer anderen kiezen iets daar tussenin. De een verkiest de zee, een ander houdt meer van de bergen en weer anderen kiezen voor het platteland, als er maar zon is.

Ook de manier van reizen varieert. Je kunt kiezen voor de auto, voor de fiets, voor de motor, voor de boot, voor de trein of voor het vliegtuig. De wereld is klein geworden, we kunnen overal naartoe. We vliegen heel de aardbol rond in enkele uren. We kunnen naar China in het Oosten of naar Mexico in het Westen, we kunnen ook naar Noorwegen in het Noorden of naar ergens in Afrika in het Zuiden. Deze reizen waren in vroegere generaties haast onmogelijk. De mogelijkheden zijn nu zo breed dat je er eens goed moet bij gaan nadenken wat je volgende reisbestemming zal zijn. Je budget en wie je meeneemt spelen, natuurlijk ook een rol.

De laatste reis

Er is één reis die iedereen moet maken. Dat is wat we wel eens noemen 'de laatste reis'. Het is die reis die je alleen moet maken. Familie en vrienden kunnen je wel vergezellen op de laatste momenten voordat je laatste reis begint, maar de reis zelf maak je uiteindelijk alleen.

Het moment van 'vertrek' is het sterven. Ik werk als verpleegkundige in het ziekenhuis en zie vaak mensen voor wie het moment van vertrek voor de deur staat. Een leven lang hebben ze er niet aan willen denken, maar vroeg of laat is het daar: je krijgt te horen dat je ongeneeslijk ziek bent, kanker bijvoorbeeld. Het kan ook op een onverwachte, plotse manier gaan. Een dodelijk ongeval is zo gebeurd, kijk maar naar het nieuws. Een onverwacht hartinfarct luidt de laatste reis in. Er zijn nog heel wat voorbeelden te noemen, het leven is betrekkelijk en broos. Anders dan bij het 'op vakantie gaan' kun je het vertrek van deze laatste reis niet plannen, zelfdoding niet meegerekend. Is het dan niet verstandig om nú al eens goed over je laatste reisbestemming na te denken?

De duur van de reis is 'eeuwig'. Ieder mens die bij zichzelf eens goed nadenkt, beseft dat het met de dood niet zomaar gedaan is, dat er geen 'niets' is. De Bijbel zegt dat God het 'besef van de eeuwigheid in het hart van de mens heeft geplant' (Prediker 3 vers 11). In elke cultuur bestaat het besef van het leven na de dood, of men het nu het nirwana, de eeuwige jachtvelden of het walhalla heeft willen noemen. Omdat wij zo bang zijn voor de dood en voor wat daarna zou kunnen komen, hebben we het hiernamaals maar weggeredeneerd. Het is niet

Op weg naar ...

Op het moment van vertrek ligt de reisbestemming van je laatste reis al vast: een land waar God woont met alle goede dingen erbij of een land waar God niet woont met alle kwade dingen erbij.

5 waarheden

die je moet weten over God

De Bijbel toont heel duidelijk wat het 'iets-land', of beter gezegd de twee 'iets-landen' zijn. Er is een hemel en er is een hel.

omdat je wilt of denkt dat iets niet bestaat, dát het daarom ook niet bestaat. De reisbestemming is een eeuwige bestemming. Is het dan niet verstandig om er al eens goed over na te denken waar je naartoe wilt gaan?

Slechts twee reisbestemmingen

Wat is jouw laatste reisbestemming? Of weet je dat niet? Misschien geloof je wel dat er iets is, maar weet je eigenlijk niet wat. Mag ik je er even aan herinneren dat de reis elk moment kan beginnen en eeuwig duurt! Voor een reis van zeven dagen kun je de 'iets-gok' wel wagen, maar doe je dat ook voor je laatste reis?

De Bijbel toont heel duidelijk wat het 'iets-land', of beter gezegd de twee 'iets-landen' zijn. Er is een hemel en er is een hel. Een vagevuur waar je nog eens zou kunnen kiezen kent de Bijbel helemaal niet en bestaat ook niet.

Op het moment van vertrek ligt je reisbestemming al vast, het is één van die twee. Er is een land waar God woont met alle goede dingen erbij en er is een land waar God niet woont met alle kwade dingen erbij. Er is een land van geluk en er is een land van pijn. Denk eens aan al het goede dat je kent - dan krijg je een idee van de hemel. Denk eens aan al het kwade en alle pijn en alle verdriet dat je kent - dan krijg je een idee van de hel. Voor mij is de keuze dan snel gemaakt, mijn laatste reisbestemming is gekozen.

Oh ja, voor alle duidelijkheid, als je naar de hemel wilt, dan moet je de juiste weg nemen. Jezus zegt: 'Ik ben de weg, de waarheid en het leven' (Johannes 14 vers 6). Zonder Hem geraak je er niet. Als je niet weet hoe je Hem kunt vinden, bel of mail dan even, dan wijzen wij je wel de weg.

Als je al op reis bent geweest, dan hoop ik dat je ervan genoten hebt. Als je nog op reis gaat, dan wens ik je een fijne en veilige reis toe. En als het even mag ... dan wil ik je graag vragen om toch ook eens na te denken over je laatste reisbestemming.

1. De mens heeft geen persoonlijke relatie met God.

Nochtans verlangt God naar een intieme en vertrouwelijke band met jou, want je bent geschapen om te leven in relatie met je liefhebbende Schepper. Hij wil je leven zinvol maken en het vullen met Zijn liefde.

2. De afstand tussen de mens en zijn Maker is er doordat de mens Hem de rug heeft toegekeerd.

God schiep je met een vrije wil. Daarbij kreeg de mens de keuze te leven in gehoorzaamheid aan zijn Schepper, met alle positieve gevolgen vandien, ofwel toe te geven aan het kwaad, met alle negatieve gevolgen vandien. De meeste mensen kiezen voor het tweede omdat die schijnbaar de meeste vrijheid biedt.

3. We kunnen niet uit eigen kracht bij God komen.

De scheiding tussen jou en God is onoverkomelijk. De vele pogingen om de relatie met God te herstellen, lopen telkens op niets uit. Welke inspanningen je ook levert, je slaagt er niet in om zelf terug contact te maken met God.

4. Jezus Christus is de brug tussen de mens en God.

Doordat je zijn geboden niet kunt houden, verdien je straf. Jezus heeft de straf voor je misstappen op zich genomen toen Hij stierf aan het kruis. Als gevolg daarvan kan Hij iedereen die dit erkent, vergeven. Op die manier staat er niets meer tussen jou en God in.

5. Geef je leven over aan Jezus Christus.

Als je beseft dat er een barrière is tussen God en jou die je niet op eigen houtje kan overbruggen, geef dan toe dat Jezus Christus de brug is naar God. Hij heeft de weg vrijgemaakt en je moet dit enkel in geloof beamen. Als je dat doet, schenkt Hij je een volledig nieuw en eeuwig leven, komt Hij in je wonen en krijg je contact met Hem. Je kunt Hem iedere dag beter leren kennen, onder andere door het lezen van de Bijbel.

Geef in gebed jezelf aan Jezus. Dan ontvang je het echte leven en word je een geliefd kind van God. Voor eeuwig ...

MANNEN en AARDAPPELEN

Dick Baarsen

Er is ooit eens een boekje geschreven onder de titel 'De man, het onbegrepen wezen'. Die titel is een schot in de roos. Een man zit raar in elkaar hoor. Heb je je bijvoorbeeld wel eens afgevraagd waarom het hoofdzakelijk mannen zijn die oorlog voeren? En waarom het bijna altijd mannen zijn die halsbrekende toeren uithalen, levensgevaarlijke ontdekkingsreizen moeten maken en met gevaar voor eigen leven zo nodig de Mount Everest moeten beklimmen? Vind je het niet raar dat de Maffia hoofdzakelijk uit mannen bestaat en dat ze voorop lopen in de criminaliteit?

En waarom waren het vooral mannen die de ruimte in wilden en per se wilden zien hoe de maan er van achteren uitziet? Is het niet vreemd dat het bijna alleen maar mannen zijn die in de kroeg tegen elkaar opdripen? En die in de Tour de France en in de auto- of motorsport tegen elkaar oprijden? (Bij wijze van spreken dan natuurlijk!)

Snap jij waarom het alleen maar mannen zijn die in stadions uit de bol gaan en daarna de boel afbreken in treinen en bussen? En waarom zijn het vooral mannen die speculeren op

Mannen zijn er kennelijk voor bestemd om te strijden, te ontdekken, te veroveren, baanbrekend werk te verrichten, uitdagingen aan te gaan en voortdurend te streven naar het allerbeste, het allergrootste, het allermeeeste en het allerhoogste.

de beurs, in zaken geen grenzen kennen en altijd maar streven naar meer, groter, hoger en beter?

Ja, mannen zitten raar in elkaar. Maar waarom? Daar is maar één antwoord op: omdat God de man zo gemaakt heeft! Mannen zijn er kennelijk voor bestemd om te strijden, te ontdekken, te veroveren, baanbrekend werk te verrichten, uitdagingen aan te gaan en voortdurend te streven naar het allerbeste, het allergrootste, het allermeeeste en het allerhoogste. Dat is het potentieel van de man, dat is het vermogen dat hij heeft meegekregen. Alleen is het natuurlijk wel de vraag wat hij met dat potentieel doet en in welke richting zich dat vermogen ontwikkelt.

Heb je wel eens aardappels met uitlopers in de kelder gehad? Aardappels hebben het vermogen om te groeien. En niet alleen wanneer je ze poot. Als je ze te lang bewaart, beginnen ze ook binnen te groeien. Want in de kelder hebben ze hetzelfde vermogen als buiten. Maar omdat ze in het donker liggen, krijgen ze alleen maar van die rare slappe uitlopers. Die gaan alle kanten op, behalve de goede. Aan die aardappels moet ik denken wanneer we het hebben over het vermogen van de man.

Mannen ontplooiën zich wel, maar vaak op zo'n rare manier dat er de gekste dingen gebeuren. Ze voeren oorlog en vinden de meest afgrijselijke vernietigingswapens uit. Of ze gaan kijken of er leven

is op Mars terwijl ze het leven hier op aarde op allerlei manieren laten verkommen. Of ze zetten alles op het spel voor een gouden plak en ze verwaarlozen hun gezin omdat ze hun sport of hun zaak, hun hobby belangrijker vinden dan een goede relatie met vrouw en kinderen. Ze verzieken de maatschappij omdat ze het spannender vinden om geld te roven dan ervoor te werken. Of ze raken aan van alles en nog wat verslaafd omdat het zo stoer is om ook mee te doen. En de mannen die zich nog een beetje normaal ontwikkelen, hebben vaak het gevoel dat ze eigenlijk de boot missen.

Wat er ontbreekt bij die aardappels in de schuur, dat weten we wel. Die moeten naar buiten in de grond en ze hebben licht en warmte nodig. Dan komt alles wat erin zit tot een gezonde ontwikkeling. Maar wat ontbreekt er nou bij ons, mannen? We hebben zoveel capaciteiten en mogelijkheden, maar wat komt er meestal van terecht? Welke kant moeten we daar mee op? Zelfs al halen we alles uit ons leven wat erin zit, en bereiken we alles wat

we willen, dan nog blijven we aan het eind van ons leven zitten met de vraag waar het in 's hemelsnaam allemaal goed voor was.

Ja, misschien moesten we daaraan eens wat meer over nadenken. Dan zouden we wat meer belangstelling krijgen voor wat de eerste christenen daarover zeiden. Die zeiden namelijk dat God de mens ervoor had bestemd om de hele schepping te gaan beheren. En dat Hij daarvoor aan de man zulke bijzondere eigenschappen had gegeven. Maar van het beheren van de schepping komt natuurlijk weinig terecht wanneer de Schepper zelf buiten spel wordt gezet. Want hoe weten we wat er moet gebeuren en wat de rol is van de man wanneer we geen contact willen hebben met de Ontwerper van het heelal? Kijk, dat is volgens die eerste christenen nu precies het grote probleem. Doordat we God buiten ons leven sluiten, en zelfs zover gaan dat we zijn bestaan ontkennen, tasten we volkomen in het duister.

Wanneer we niet meer weten waarvoor we moeten leven, en hoe het potentieel van de man zich ten volle ontplooiën kan in Gods plan met de wereld, dan zoekt het zich een weg op een veel lager niveau. Daardoor lijken mannen vaak op die uitgelopen aardappels in de kelder. Ze missen het licht.

In één van de brieven die bewaard zijn gebleven van de eerste christenen, staat het zo:

"Immers, hoewel zij God konden kennen, hebben zij Hem niet als God vereerd of gedankt, maar hun bedenkzels zijn op niets uitgelopen, en het is duister geworden in hun onverstandig hart. Bewerende wijs te zijn, zijn zij dwaas geworden..."

Maar die eerste christenen schreven ook dat ze door hun ontmoeting met Jezus Christus licht kregen op dat oorspronkelijke plan van God. Die liet hen namelijk zien wat dat plan in de praktijk inhield, niet alleen door wat Hij zei, maar vooral door de manier waarop Hij leefde. Hij gaf ze een helder zicht op het plan dat God nog steeds met de wereld heeft. En ze werden daar zo door gegrepen, dat ze nergens anders meer voor wilden leven. En vooral de mannen merkten dat ze zich daar helemaal in konden ontplooiën. Er was wel heel wat puin te ruimen in die tijd: het denken van de mensen was zo verziekt en de kracht van het heidendom was zo sterk, dat er heel wat weerstand te overwinnen was. Maar onder Gods leiding bleef hun geweldloze strijd niet zonder gevolg. De hele toenmalig bekende wereld kreeg de kans om aan de weet te komen wat het eigenlijke doel was van het leven. Het werkte als een sneeuwbal. En dat allemaal zonder krant, tv of radio en zonder het hedendaagse vlieg-, trein- of autoverkeer.

Weet je, over het algemeen zijn we dat een beetje kwijtgeraakt. We hebben te veel het idee dat een leven met God iets zieligs is, iets wat niet bij echte kerels past.

Dat komt misschien wel omdat er zo vaak alleen maar wordt gepraat over het gaan naar de kerk en het gaan naar de hemel. Maar er moet veel meer

gebeuren. God heeft een plan met de wereld, ook nu nog. En daar zijn vooral ook mannen voor nodig. Mannen die in het licht van God durven komen. Mannen die verlost willen worden van een zinloos, egoïstisch leventje dat alleen maar om henzelf draait. God zoekt mannen die willen ontdekken wat het echte doel van hun leven is.

En de vrouwen dan? Och, we hoeven niet bang te zijn dat vrouwen zullen afhaken wanneer het leven met God weer wat mannelijker gaat worden, integendeel! Andersom is dat eerder het geval. Geen enkele jongen heeft vroeger bijvoorbeeld ooit Joop ter Heul of een ander meisjesboek gelezen. Maar de meeste meisjes wel Dik Trom of Pietje Bell. Nee, de vrouwen zullen niet afhaken. Ze hebben veel meer respect voor echte kerels die leven voor datgene wat echt de moeite waard is dan voor mannen die zich uitsloven voor allerlei dingen waar ze het nut niet van inzien.

Ja, het wordt tijd dat mannen gaan beseffen dat ze met het geweldige potentieel dat ze hebben naar buiten moeten, in het licht van God. Net als die aardappels. Anders ontplooiën ze zich op een veel te laag niveau, en dat is zonde. In de letterlijke zin van het woord.

Indien het potentieel van de man zich ontplooit buiten Gods plan om, dan zoekt het zich een weg naar een lager niveau, lijkend op uitgelopen aardappels in de kelder.

Uitgehuwelijkt en mishandeld, geknakt maar niet gebroken.

Riekie Willems

in 'Eva in vertrouwen'

"Ik was pas vijftien, menstrueerde nog niet eens en wist nauwelijks wat me overkwam toen ik weggegeven werd."

Na twee keer als tiener uitgehuwelijkt te zijn en een leven vol rake klappen, zocht de Marokkaanse Noura (38) negen jaar geleden met haar drie kinderen haar toevlucht in Nederland. Van een warm welkom was geen sprake. Uiteindelijk kreeg ze onlangs een verblijfsvergunning.

Toen ik zeven was, nam mijn moeder mij, mijn twee broertjes en twee zusjes vanuit Marokko mee naar Nederland, waar mijn vader al woonde. Mijn oudste zus was al getrouwd en bleef achter. We woonden met ons zevenen in een tweekamerappartement in de stad en hadden zelfs geen douche. Mijn moeder had erge heimwee naar het Marokkaanse platteland, waardoor het niet goed ging tussen mijn ouders. Mijn vader sloeg haar vaak, zelfs zo erg dat ze naar het ziekenhuis moest en wij een paar maanden in een opvanghuis werden geplaatst.

In die tijd kwam de man van mijn zus op bezoek in Nederland. Zonder dat ik het wist, werd ik aan de broer van mijn zwager beloofd. Drie jaar later nam mijn vader me mee naar Marokko, waar hij als gerechtigd persoon de huwelijksakte voor me ondertekende, zonder dat ik erbij was en het me vooraf was verteld. Ik was pas vijftien, menstrueerde nog niet eens en wist nauwelijks wat me overkwam toen ik weggegeven werd. Ik ben vaak bij mijn man weggelopen, maar iedere keer moest ik terug en werd ik verschrikkelijk geslagen. Mijn oudste zus, die bij ons woonde omdat haar man in Frankrijk was, werd verliefd op mijn man. Ik wist dat ze met elkaar sliepen. Ik was verschrikkelijk bang voor mijn zus, maar vond toch een keer de moed om tegen haar te zeggen dat het niet goed was wat ze deed. Ze werd woedend en heeft me alle hoeken van het huis laten zien. Een van mijn broers, die onverwacht was langsgekomen, trof me zwaar bloedend aan en heeft me meegenomen.

Toen mijn man me kwam halen, hebben ze mij in de kleerkast verstopt. Mijn man bleef net zolang bij mijn broer om mij staan smeken, dat mijn broer toegaf, maar wel onder de voorwaarde dat ik niet meer mishandeld zou worden. Die belofte hield geen stand: bij thuiskomst werd ik door mijn man en zus verschrikkelijk afgestraft voor het weggaan. Ik weet niet goed wat ze met me hebben gedaan,

maar toen mijn broer en schoonzus de volgende dag kwamen kijken of mijn man zich aan zijn belofte had gehouden, had ik allemaal brandwonden tussen mijn benen. Toen mijn broer dat zag, heeft hij me daar voorgoed weggehaald.

Slavin

Inmiddels waren mijn ouders gescheiden. Mijn moeder was in Nederland gebleven en mijn vader woonde nu met zijn tweede vrouw in Marokko. Hij nam me in huis, maar ik werd behandeld als een slavin en moest mijn stiefmoeder verzorgen omdat zij zo dik was dat ze niet kon lopen. Ik moest haar zelfs verschonen en wassen als ze menstrueerde. Op mijn zeventiende gaven mijn vader en stiefmoeder mij weg aan haar neef. Opnieuw werd er zonder mijn weten of aanwezigheid een huwelijk voor mij gesloten. Haar neef trok bij ons in en ik had te accepteren dat hij mijn man was. We kregen in die jaren twee kinderen, maar ik was erg ongelukkig en werd vaak geslagen. We waren ook erg arm. Op een dag hadden ze mijn oudste zoontje meegenomen en ik hoorde hem verschrikkelijk gillen. Het bleek dat ze hem besneden hadden, hoewel hij daar eigenlijk al te oud voor was, en dat het niet goed was gegaan. Een van de vrouwen in de familie zoog alle bloed uit de wond en een ander legde er een lege eierschaal op. Mijn zoontje liep een infectie op, maar er was geen geld voor medicijnen. Het beetje geld dat mijn moeder soms stuurde, gebruikte mijn man om sigaretten te kopen. Gelukkig had ik nog een gouden kettinkje dat ik vroeger van mijn moeder had gekregen.

Dat heb ik naar een handelaar gebracht. Van de opbrengst kocht ik medicijnen, waarna mijn zoontje beter werd.

Ik verlangde heel erg naar mijn moeder. Maar het lukte niet om naar Nederland te gaan. Nadat mijn vader weer ging scheiden en hertrouwde, moesten mijn man en ik met onze kinderen het huis uit, want zijn nieuwe vrouw wilde ons niet. Mijn man verdween naar een onbekende bestemming en ik trok, zwanger van de derde, in een half afgebouwd huis van mijn broer. Er zaten zelfs nog geen ramen in. Na een poosje kwam mijn man weer opdagen. Ik wilde scheiden, maar hij stemde niet toe. Kort daarna ben ik met mijn kinderen naar Nederland getrokken. Tot mijn groot verdriet overleed mijn moeder vlak voordat ik haar eindelijk weer zou zien.

Verbannen

Mijn broers en zussen die al in Nederland woonden, waren eerst

“De mensen die jou pijn deden, kennen God niet, anders zouden ze jou die pijn niet hebben aangedaan.”

blij met mijn komst, maar toen het inwonen veel langer duurde dan verwacht, waren ze duidelijk minder blij. Door de week woonden we bij mijn broer, die zelf ook een gezin had en in

een tweekamerflat woonde. In het weekend logeerden we steeds ergens anders. Ik zat hele dagen met mijn kinderen in de speeltuin, om maar niemand tot last te zijn. Toen mijn vader na zijn derde scheiding ook naar Nederland kwam, mochten we bij hem inwonen. Maar toen hij voor de vierde keer trouwde, met een vrouw die maar een paar jaar ouder was dan ik, werd ik met mijn kinderen naar het zoldertje verbannen, verder mochten we nergens meer komen. Al snel moesten we helemaal weg. Mijn kinderen werden over de gezinnen van mijn broers en zussen verdeeld en mijn jongste zusje nam mij in huis. Dat was een ontzettend moeilijke tijd, zeker ook voor mijn kinderen. Het kon zo echt niet langer doorgaan. Ik vroeg hulp bij de GGD (Gemeentelijke of Gemeenschappelijke Gezondheidsdienst), maar ze wilden me alleen helpen als ik zou tekenen dat ik naar Marokko terugging. Dat wilde ik niet.

“Wat heb ik gedaan waardoor ik zo’n moeilijk leven heb verdiend?”, riep ik tot God. “Als U me hier op aarde geen plek geeft om te leven, kan ik hier niet blijven.” Ik wilde voor de trein springen, maar toen belde de maatschappelijke werker van de school dat ze een logeeradres voor ons had. We konden terecht bij een vrouw die op een school van mijn kinderen werkte. Deze vrouw was christen en had ook een gezin. Ik vertelde haar dat ik niet begreep waarom mij steeds zo’n pijn was aangedaan. “De mensen die jou pijn deden, kennen God niet, anders zouden ze jou die pijn niet hebben aangedaan.”

De vrouw vroeg of ze met me mocht bidden. Ik vond dat goed, ook al was haar geloof anders dan dat van mij. Tijdens dat gebed was het of er een enorme last van me werd afgenomen. ‘s Avonds zag ik een video over Jezus en ik moest verschrikkelijk huilen. Die nacht droomde ik dat ik in een put zat. Er boog zich een man over de put, en hij zei dat Hij de Heer Jezus was. Ik vroeg Hem of Hij me wilde helpen. Er gebeurde niet direct iets, maar ik voelde wel een verandering in mijn hart en kon maar niet genoeg krijgen van de Bijbel.

Alles wat ik las, sprak me zo aan! Kort daarna hoorde ik ook echt Zijn stem toen ik bad. Ik leerde de Heer Jezus steeds beter kennen. Hij werd mijn Toevlucht.

Als klei in de hand van de pottenbakker

Het kostte veel strijd om aan mijn familie te vertellen dat ik christen was geworden. Ze waren het er niet mee eens, maar zagen wel positieve veranderingen in mijn leven. Het was ook een groot getuigenis dat God in woonruimte voorzag en daarin nog steeds voorziet. De kerk helpt me met het betalen van de vaste lasten en ik krijg hulp van vrienden en de voedselbank. Ook werd ik geholpen met de procedures voor een verblijfsvergunning.

Er boog zich een man over de put, en hij zei dat Hij de Heer Jezus was. Ik vroeg Hem of Hij me wilde helpen.

De Heer Jezus haalde de boosheid uit mijn hart, heeft me leren te vergeven en mijn vader, broers en zussen lief te hebben. Ook mijn oudste zus.

Niet alleen kun je de Bijbel in boekvorm bekijken, bestuderen, nalezen. Ook op internetsites kun je meer te weten komen over de Bijbel, naslagwerken, bijbelevenementen, verenigingen, organisaties, enz...

Neem alvast een kijkje.

Volstreekte prioriteit

Yvan Thomas

God is een Vader die troost, die te allen tijde klaar staat en ons prioritair behandelt.

Wat deed hij daar toch al die tijd? Het fascineerde mij in ieder geval mateloos. Midden op de camping stond een hok, omheind door een draad van zo'n twee meter en enkel bereikbaar via een hekje. En dag in dag uit was de campingbaas bezig in dat hokje. Er moet daar iets heel belangrijks gestaan hebben. Ik vermoed dat het iets te maken had met het pompen van water, maar echt zeker ben ik niet. Ach, die nieuwsgierigheid. Zoals die me al vaak eens parten gespeeld had, was dat ook nu weer het geval. Verschillende keren werd de activiteit rond en in dit hok zelfs gespreksstof binnen het gezin, maar niemand durfde aan de campingbaas te vragen wat hij daar deed. Dat zou toch onbeschoft zijn?

Op een dag was hij na 23 uur nog steeds aan het werk. Het was ondertussen pikdonker op de camping, afgezien van de minuscule verlichting van de kleine lampjes die ons de weg moesten wijzen naar het sanitair blok. Dat hok, in het midden van de kampeerplaats, viel door zijn verlichting des te meer op. Wat een werk had die man daar in dat kleine hok. Het leek er niet op dat hij zijn werk snel zou kunnen afmaken. Volgens mij leek het een essentiële klus te zijn voor de werking van de

camping, anders had hij toch meer rust gehad. Ik zat voor de tent een boek te lezen, maar geregeld dwaalde mijn blikken af naar het verlichte hok.

Op een bepaald ogenblik, het draaide al rond middernacht, zag ik zijn jongste zoon wenend naar hem toe rennen. Meteen schoof de man zijn werkmateriaal aan de kant en omarmde zijn zoon die, hartstochtelijk wenend, bij hem troost zocht. Het hele gebeuren bracht een glimlach op mijn gezicht. Nee, niet het verdriet van de jongen, maar vooral de manier waarop die vader alles liet vallen om meteen zijn zoon te troosten. In ieder geval had het zijn effect, want na een tijdje stopte het wenen, maar bleef de zoon wel dicht aanleunen bij zijn pa. Met zijn ene vrije arm begon de campingbaas intussen hier en daar wat te sleutelen aan die toestellen in het hok. Maar zijn grootste aandacht ging naar zijn zoon: hij kreeg prioriteit.

Voor alle duidelijkheid, ik heb mijn nieuwsgierigheid kunnen bedwingen en weet dus nog steeds niet wat die man in dat kleine hokje deed. Toch denk ik vaak terug aan de campingbaas met zijn

zoon. Deze vader wist heel duidelijk waar zijn prioriteit lag en de zoon wist maar al te goed waar hij troost kon vinden. Ik kan me een dergelijk tafereel uit mijn kindertijd niet herinneren, hoewel ik er niet aan twijfel dat ik zoiets ook moet gekend hebben met mijn vader. Maar ik kan me des te beter de troost van mijn hemelse Vader bij veel verschillende gelegenheden herinneren. Hij is een Vader die troost, die te allen tijde klaar staat en ons prioritair behandelt. Tenminste als je een kind van Hem bent. En dit word je door Jezus Christus in je hart te vragen. Het overige, jou een kind van Hem maken, is Zijn verantwoordelijkheid.

Bestemming bereikt!

Adri Van den Berk

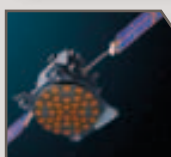

foto: ESA - P. Carril

Laatst hoorde ik iemand zeggen: "Er zijn in mijn leven twee vrouwen die mij sturen: mijn eigen vrouw en de vrouwenstem van de GPS..."

GPS (Global Positioning System) werd oorspronkelijk ontwikkeld voor gebruik door de Amerikaanse strijdkrachten. Het belang van GPS is zo geweldig gegroeid dat de Europese Unie zelfs een eigen systeem heeft (Galileo), om niet afhankelijk te hoeven zijn van Amerika.

De meeste nieuwe auto's worden tegenwoordig verkocht met een geïntegreerd navigatiesysteem. Gelukkig, want het handmatige toestel dat ik vroeger had viel regelmatig van mijn voorruit op het dashboard en via het dashboard op mijn schoot... en dan hoorde ik de (gedempte) stem ook nog zeggen: "Herberekenen!?" Dat is niet bevorderlijk voor je humeur.

Met de GPS is het mogelijk om wereldwijd te navigeren. Het werkt onvoorstelbaar nauwkeurig. Slechts op enkele tientallen meters tot enkele centimeters verschil van de plek die je intoetst. Het zendgedeelte

foto Galilea: ESA-J. Huart

De European Space Agency (ESA) heeft in samenwerking met de Europese Unie (EU) het Galileo project opgericht. Het project bevat 30 satellieten waaronder 27 operationeel en 3 reserves. Deze satellieten zijn opgesplitst in 3 groepen met elk een andere baan. De satellieten vliegen met een snelheid van 4 km/sec.

staat in contact met minimaal 24 satellieten en is 24 uur op 24 actief onder alle weersomstandigheden. Wat een fantastische uitvinding! Ik ben heel tevreden over mijn nieuwe, vaste GPS, die me gelukkig nooit meer het bos instuurt.

Toch geeft de nieuwe, vriendelijke vrouwenstem met Hasselts accent (dat geeft me de tijd om rustig rond te kijken) regelmatig een commando voor een andere route dan het traject dat ik gewoon was te kiezen. In het begin had ik regelmatig een onzeker gevoel als ik woord voor woord haar aanwijzingen moest volgen. Vooral als ik naar een belangrijke bestemming moest rijden en op tijd wilde komen, slaakte ik vaak een zucht van opluchting wanneer het toestel uiteindelijk zei: "Bestemming bereikt!"

Het maakt eigenlijk niet zoveel uit hoe ik rijd met mijn GPS, tenslotte bereik ik altijd het eindpunt van de route. Daarom blijf ik meestal bereid om naar dat sprekende wonder in mijn auto te luisteren. Maar één ding doe ik niet: mijn verstand uitschakelen. Want het blijft maar een apparaat.

Is dit voorbeeld over de GPS niet een goed idee voor het leven? Wat is de belangrijkste bestemming van het leven? Is er een navigatiesysteem dat je kan helpen bij God te komen?

Ja. Het is te vinden in een boek: de Bijbel. De

Heer Jezus geeft in Johannes 14 Zelf aan, dat Hij de enige en juiste weg naar God is: "Ik ben de weg, niemand kan bij God komen dan door Mij!" Hij zegt niet dat Hij een weg laat zien, maar dat Hij de weg is! Wat een waardevolle instructie!

Wanneer ik de instructies van mijn wereldse navigator (mijn eigen gemak en verlangens) niet opvolg, maar me laat leiden door de richtlijnen van de Bijbel, dan hoor ik een wat *norsere* stem: "Indien mogelijk, keer om!" Maar als je de Bijbelse handleiding volgt, hoor je straks een *vriendelijke* stem: "Eeuwige, heerlijke bestemming bereikt!" Een bestemming die via geen enkel ander systeem te bereiken is.

Goede reis!

"Ik ben de weg, niemand kan bij God komen dan door Mij!"

Maak kennis met ... de bombardeerkever

C.B.

De bombardeerkever is werkelijk in staat bombardementen uit te voeren om zijn vijanden, zoals diverse kleine insecten, te verdrijven. Hij doet dit met een gloeiende gasstraal van ongeveer 100 graden Celsius, dus zo heet als kokend water.

Om dit gas te produceren bezit hij onderaan zijn lijf twee kliertjes. Eén daarvan bevat het mengsel hydrochinon met waterstofperoxyde. In het ander kliertje zit een enzymmengsel dat samen met de andere ingrediënten een echte molotovcocktail vormt. Wanneer de kever wil schieten, perst hij beide mengsels naar buiten, waar ze zich met elkaar vermengen en daardoor een gloeiend hete stof maken. Deze stof heet benzochinon, een erg giftig goedje. Door de inwerking van zuurstof wordt de gaswolk met korte stoten als van een mitraillette op de vijand afgevuurd.

Eens zonder vuurwapen?

Indien we de evolutieleer mogen geloven, zou dit kevertje ooit eens zonder wapen gefunctioneerd hebben.

Hoe het beestje die chemische stoffen van elkaar gescheiden hield en zichzelf niet levend verbrandde, blijft een ongelooflijk raadsel.

Op een zekere dag heeft hij spontaan in zijn lichaam stoffen en klieren ontwikkeld die tot dit vuurwapen hebben geleid. Hoe het beestje die stoffen van elkaar gescheiden hield en zichzelf niet levend verbrandde, blijft een ongelooflijk raadsel.

Hoe hij wist dat er door die ontwikkeling een mitraillette kon ontwikkeld worden, kan ook niet doorheen de

geschiedenis verklaard worden.

Is je geloof groter?

Een volslagen wonder, als je het mij vraagt. Vooral als je daarbij nog eens bedenkt dat dit kevertje over een volledig stel spijsverteringsorganen beschikt, een minimaal speldekopbrein, dat hem als een feilloze computer doet eten, bewegen, zich voortplanten, kortom functioneren als elk ander insect.

Geloven dat dit allemaal toevallig ontstaan is, als een spontane reactie op de buitenwereld of een samenloop van omstandigheden, vergt volgens mij een ontzagwekkend geloof. Een veel groter geloof dan het geloof in een intelligente Schepper, die alles ontworpen heeft. Ikzelf vind dit in ieder geval veel logischer, net zoals ik het logisch vind dat een horloge een horlogemaker veronderstelt. Maar misschien is jouw geloof groter dan het mijne?

www.youtube.com/watch?v=j-wVFLucTKs

www.youtube.com/watch?v=5CCjYpqb17A

<http://www.youtube.com/watch?v=Pib9qT-pccl&feature=related>

'Zoektocht van scepticus'

Marieke Rommel

Josh McDowell is een begenadigd schrijver, die de kunst kent om verschillende genres te beoefenen: hij heeft tientallen boeken geschreven, sommige echt studieboeken over de Bijbel en het christelijk geloof, andere spannend fictie waarin het geloof toch steeds een rol krijgt. Het is dan ook niet verwonderlijk dat zijn eigen levensverhaal een plekje in zijn repertoire zou krijgen. En wat voor een verhaal.

Ik houd niet bepaald van autobiografieën, maar dit boekje leest als een trein. De kindertijd die McDowell beschrijft is op zijn minst beklijvend. Het lijkt wel een film. Josh McDowell groeide op als zoon van een arme boer die bekend stond als de dronkaard van het dorp. Zijn moeder werd regelmatig geslagen en psychologisch mishandeld door haar man. Hierdoor ontwikkelt Josh een diepe haat tegenover zijn vader. Naast de ouderlijke ellende werd de jonge Josh bovendien misbruikt door een pedofiel. Telkens wanneer zijn ouders een bezoek aan familie brengen, laten ze hun zoon een paar dagen in handen van de knecht, die 'hem wel zoet houdt'.

Wanneer Josh 18 wordt, en

zijn moeder intussen is overleden aan alle verdriet en tegenslag ('een gebroken hart') worden zijn gemoed en gedachten beheerst door troosteloosheid, woede en onmacht. Wanneer hij de boerderij verlaat om verder te gaan studeren, neemt hij zich een blitscarrière voor: God bestaat niet, liefde kent hij niet, maar hij wil de wereld veroveren. Geld, roem, macht en al wat daarbij hoort, dat is waar hij voor wil gaan. Hij maakt ook geen geheim van zijn ambities en voert overal het hoge woord. Tot hij de mond gesnoerd wordt door een groepje christen studenten. Hij krijgt een uitdaging: als hij kan bewijzen dat Jezus Christus niet de Zoon van God is, en het evangelie niet waar is, dan zullen ze hem geloven.

Hij neemt de uitdaging aan, en vangt een zoektocht aan in de beroemde bibliotheken van Engeland. Na verschillende maanden speurwerk en heel wat verontrustende vondsten, moet hij constateren dat hij geen enkel bewijs vindt, integendeel: hij kan niet om zijn conclusie heen dat Jezus Christus een uniek persoon is, die in de literatuur (en in mensenharten) geen gelijke heeft. 'Zoektocht van een scepticus' is een prettig leesbaar boekje, maar ook een eye-opener voor wie zelf sceptisch is over het geloof in Jezus Christus.

www.erts.org

ERTS (Evangelische Radio en Televisie Stichting) verzorgt tv- en radiouitzendingen op de nationale zender.

De radio-uitzendingen kunt u beluisteren elke 1ste en 3de woensdagavond van de maand, om 19 uur, en in de voormiddag op christelijke feestdagen, op Radio 1.

De tv-uitzendingen kunt u bekijken op Canvas.

Wegwijzer...

is een uitgave van evangelische christenen. Er zijn wereldwijd honderdduizenden evangelische kerken. In België zijn er zo'n zevenhonderd door de overheid erkende evangelische kerken.

(Je leest er meer over op www.alliantie.org).

We geloven wat de Bijbel zegt over God en de mens. God heeft de mens lief en wil ons nieuw leven geven.

Coördinatie: Dieter Schleppe, p/a Moerkerksesteenweg 56, 8310 Brugge.

Mail: wegwijzer@hetgoedeboek.be

Redactie: Johan Leroy, Marieke Rommel, Dieter Schleppe, Yvan Thomas.

Eindcorrectie: Ines Roels

Vormgeving: Jehtron Wervik

© Overname van artikelen is mogelijk, mits voorafgaande toestemming van de uitgever.

Ontdek de Bijbel per post

Wil je zélf eens de Bijbel lezen, en weet je niet goed hoe te beginnen?

Wegwijzer helpt je graag. We bieden je de unieke kans om een schriftelijke bijbelstudie te volgen, die je inleidt in de rijke wereld van Gods Woord.

Vul de bon in en je ontvangt van ons alle informatie.

Ja, ik wil de Bijbel ontdekken per post!

Naam: _____

Adres: _____

Ik heb nog geen Bijbel (eventueel aankruisen)

Stuur deze bon naar Wegwijzer, Lambermontlaan 158, 1030 Brussel.

Abonnement

Wil je een abonnement nemen op Wegwijzer? Of wens je iemand een abonnement te schenken?

Vul de bon in, stuur 'm op, en jij of je kennis ontvangt per post voortaan viermaal per jaar Wegwijzer.

Je betaalt slechts € 7,5 voor een heel jaar.

Ik neem een abonnement op Wegwijzer

Naam: _____

Adres: _____

Ik schenk een abonnement

Naam en adres van de persoon die het geschenkabonnement ontvangt: _____

Stuur deze bon naar Wegwijzer, Lambermontlaan 158, 1030 Brussel.

GRATIS

Het boek 'Zoektocht' van Josh McDowell is gratis te verkrijgen voor elke lezer van Wegwijzer bij het vertoon van deze Wegwijzer in een 'het Goede Boek'-winkel. (zie p.7). Slechts één boekje per persoon, en zolang de voorraad strekt.

GRATIS

**INSPANNINGEN MAKEN
JE STERK.
ALS JE NIETS DOET
WORD JE STEEDS
ZWAKKER.**

HIPPOCRATES

V.U.: Wilfried Goosens, Lambermontlaan 158, 1030 Brussel

Vriendelijk aangeboden door:

